

LOKVARKA IDE DALJE

Nakon što smo se u rujnu 2001. godine uspjeli probiti u najnižu, Gordanovu etažu, nastavak istraživanja turistički uređene špilje Lokvarke kod Lokava u Gorskom kotaru u organizaciji Hrvatskog biospeleološkog društva planiran je za kraj kolovoza 2002. godine. Međutim ova opsežnija i tehnički vrlo zahtjevnja istraživanja morala su biti odgođena zbog iznimno kišnog ljeta 2002. Spuštanje u najniže etaže Lokvarke mogu se provesti samo za stabilna vremena, jer kroz njih protječu oborinske vode sa šireg lokvarskog područja. Zbog toga smo akciju odgodili i čekali stabilnije zimsko vrijeme. Ipak, kroz dvije akcije 14. srpnja 2002. i 14. siječnja 2003. godine manja, udarna ekipa speleologa – Gordan Polić i Predrag Rade, uz podršku Hrvoja Cvitanovića, Kristine Badovinac i Mirne Mateše proširila je korištenjem metaka s barutnim punjenjem jamski dio špilje i u iznimno teškim, vodenim

uvjetima uspjela proći nove dijelove. Podrškom općine Lokve nabavili smo 250 metara užeta, pa je prilikom druge akcije trajno postavljen jamski dio. Pred sljedeću akciju pred nama su se postavili sljedeći ciljevi – proći i topografski snimiti glavni novo otkriveni kanal od vertikale do odvodnog sifona, pokušati naći by pass kod odlaznog sifona i prolaz u kanale iza sifona, te izvršiti dodatne meteorološke izmjere i biospeleološka istraživanja, kod kojih naročitu pažnju posvećujemo ponovnom nalasku nove vrste kornjaša, čiji je jedan jedini primjerak nađen prije 5 godina i nikad više. Konačno, 01. veljače 2003. speleološki tim od 12 članova: Gordan Polić iz Fužina, Predrag Rade – Peđa iz Karlovca, Ivan Glavaš iz Opatije, Nenad Kuzmanović-Kuzma iz Rijeke, Dalibor Reš i Nenad Gruborović iz Kastva, te Jana Bedek, Branko Jalžić, Dalibor Paar, alan

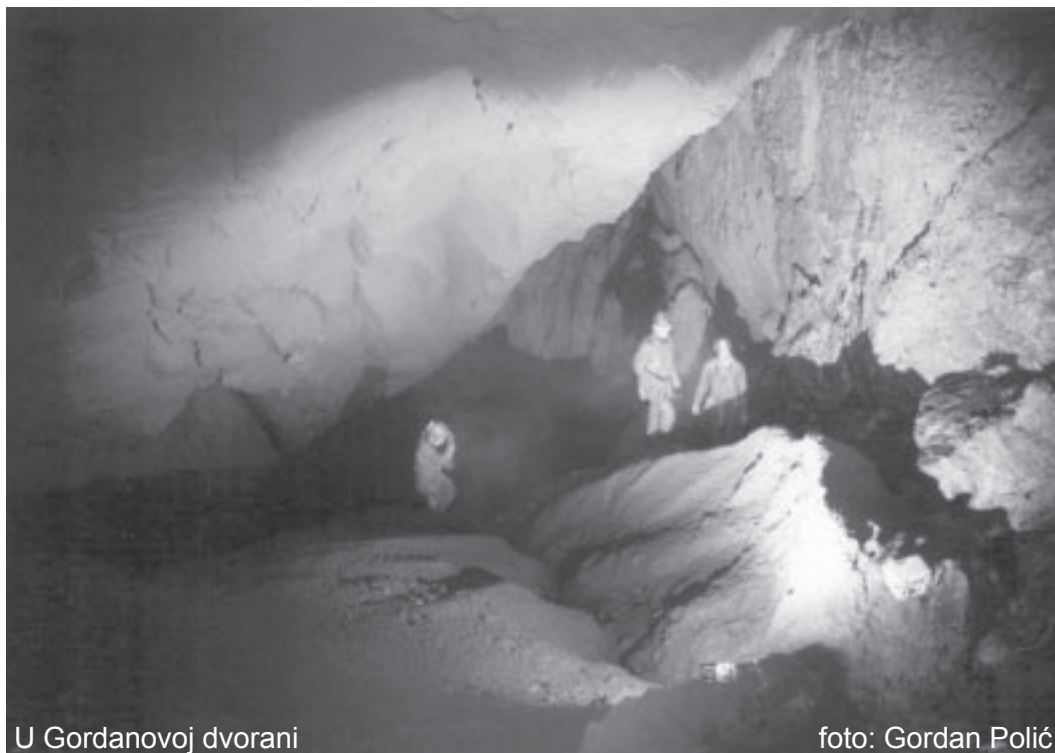
Kovačević, Slobodan Meničanin-Menga i Roman Ozimec iz Zagreba spušta se u nonootkrivene

dijelove špilje u kojima postavlja zadnji dio (Ivan, Peđa i Kuzma), obavlja topografsko snimanje novootkrivenih dijelova (Ivan uz pomoć D. Reša i N. Gruborovića), fotografsko snimanje (Gordan, D. Paar, Branko, Roman) meteorološke izmjere ((D. Paar, Roman), te ekološka i biospeleološka istraživanja (Jana, Branko, Roman, Gordan, D. Reš, N. Gruborović, Alan).

U prvi čas činilo se da ćemo stati na nizvodnom sifonu, koji se nalazi u do sada najdubljoj, najvećoj, ali i najblatnijoj podzemnoj dvorani u Lokvarci, ali spretnošću jednog istraživača (Peđe) otkriven je i prođen kanal iznad sifona koji će nas, nadamo se, prilikom sljedećih istraživanja odvesti dalje u dubine Gorskog kotara. U istoj dvorani u stropu se otvara ogroman "dimnjak".

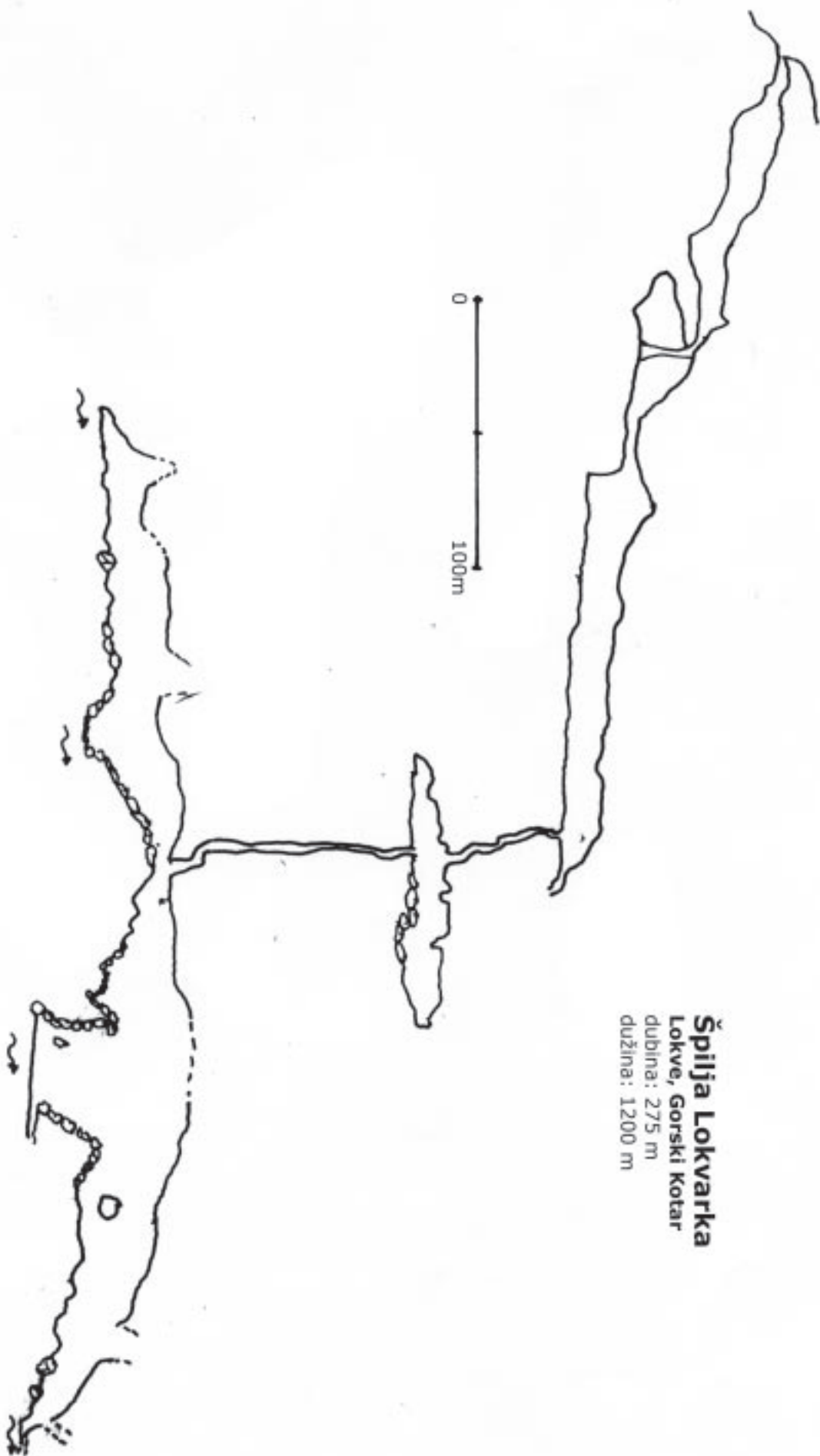
Nacrtano je oko 200 metara novih kanala koji su vrlo teško prohodni zbog velikih stijena prekrivenih

blatom. Sporedni kanali u Gordanovoj etaži nisu topografski snimani, iako je dio njih prođen. To će biti obavljeno kad dovršimo istraživanje glavnog kanala. Planirano video snimanje novih dijelova nažalost nismo uspjeli provesti zbog tehničkih problema. Naime kamera koja je bila na raspolaganju bila je uza sve naše nade ipak prevelika i preskupa za

U Gordanovoj dvorani

foto: Gordan Polić

Špilja Lokvarka
Lokve, Gorski Kotar
dubina: 275 m
dužina: 1200 m

Sifon na 275 m dubine

foto: Gordan Polić

56

uske i zahtjevne vertikalne kanale u špilji. Sakupljen je vrlo zanimljiv biološki materijal, ali najtraženiji kornjaš nije nađen.

Dužina poznatih kanala Lokvarke iznosi trenutno oko 1200 m, a dubina 275 m. Prilikom izmjere dubine pomoću altimetra (D.Paar) došlo je do određenih odstupanja od topografski snimljene dubine, što će se provjeriti prilikom narednih istraživanja.

Bili smo smješteni u Gordanovom stanu u centru Fužina na čemu mu i ovom prilikom zahvaljujemo. Kao i uvijek punu podršku pri istraživanju pružila nam je gđa Andreja Gašparac Zorc koncesionar špilje.

O ovim istraživanjima HINA je objavila vijest 17. 02. 2003. (Ivo Lučić) koju je prenio Novi list iz Rijeke u broju od utorka, 18.02. 2003.

Kratki članak o istraživanju objavljen je u časopisu Meridijani br. 73 u rubrici GEO info

(R.Ozimec). Uz članak objavljena je fotografija završnog sifona i presjek špilje. Nažalost netočno je označena dubina od –175 m, umjesto ispravne –275.

Pred nama su daljnja istraživanja koja očitost postaju sve opsežnija i zahtjevnija.

Roman Ozimec